

Μεσημεριάτικο

Μέρα Κυριακάτικη, χαρά θεού. Πόσο δίκιο έχει ο Βρετανός να λατρεύη τον ήλιο σα θεό.

Μάρτης μήνας κι' η Ευρώπη τουρτουρίζει ακόμη. Σ' έμās οι τουρίστες βουτάνε από τὰ ξημερώματα στη θάλασσα.

"Έξω τὸ πράσινο, ἡ μυρωδιά τῆς γῆς, οἱ ἄσπρες ἀμυγδαλιές! Τὰ παιδιά εἶναι πιὸ εὐαίσθητα, δείκτες τοῦ πανηγυριοῦ τῆς φύσης. Μᾶς τραβοῦν νὰ βγοῦμε μέσα ἀπὸ τὰ καυσαέρια καὶ τὴν βολικὴ καθιστικὴ μας ζωὴ καὶ νὰ πάμε ἔξω, στὴ γαλήνη καὶ στὸ βέλασμα τοῦ προβάτου.

Τὰ καυμένα τὰ παιδιά μας, πόσο μακριὰ ζοῦν ἀπὸ τὴ φυσικὴ ζωὴ, πὸ ὅστοςο βρίσκεται τόσο δίπλα τους! Τὰ βλέπεις καὶ ξετρελλαίνονται μ' ἓνα ἀγριολούλουδο πὸν βλάστησε στὴν αὐλὴ ἢ μ' ἓνα μυρμιγκάκι πὸν κουβαλᾷ τὸ σπόρο του.

Κι' ἡ ἔξοχή εἶναι λεπτὰ μόνο ἀπὸ τὰ σπῖτια μας, πολλές φορές μόνο τετράγωνα μᾶς χωρίζουν ἀπ' αὐτὴ. Καὶ νᾶπην, προκλητικὴ, μεγᾶτη φρέσκο ὄξυγόνο καὶ χρώματα, μᾶς καλεῖ ὅπως καλοῦσαν οἱ σειρῆνες τοῦ Ὀδυσσεᾶ. Ἐμεῖς ὅμως, ἐκεῖ! Ἄμετάπειστοι. Φορᾶμε τοὺς χοντροὺς μυωπικοὺς φακοὺς μας καὶ στρωνόμαστε στὴν πολυθρόνα μας, ἐνῶ κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα μας οἱ ρευματισμοὶ κάνουν κρυφὰ τὴ δουλειὰ τους.

Κάποτε ὁ πειρασμὸς νικᾷ, ἡ ἀνάγκη τοῦ σώματος γιὰ κίνηση γίνεται ἐπιτακτικὴ. Σταματᾶμε τὸ αὐτοκίνητο σὲ μιὰ στροφὴ καὶ...

«Πηγαίνετε νὰ κόψετε ἀγριολούλουδα», λέμε στὰ παιδιά.

'Αλαλαγμοὶ χαρᾶς, ξεφωνητὰ, χοροπηδήματα. Μαζὶ τους γινόμαστε κι' ἐμεῖς παιδιά, κι' εἶναι ὑπέροχο. Τὰ λουλούδια χορεύουν, οἱ θάμνοι, τὰ δέντρα, τὰ βυνὰ δίπλα. Τὶ ποικιλία, τὶ ρυθμὸς, τὶ ἀρμονία. Ἡ φύση μόνο δίπλα στὸν ἄνθρωπο ἀποκαλύπτει τὸν λαμπρὸ προορισμὸ τῆς. Γίνεται κι' αὐτὴ μιὰ πεταλούδα μὲ χιλιάδες χρώματα.

Τώρα πὸν τὸ ἀποφασίσαμε νὰ μετακινηθοῦμε, λέμε, σὰν διαπίστωση:

Πρέπει νὰ τὸ κάνουμε πιὸ συχνὰ. Πρέπει κάθε Κυριακὴ νὰ βγαίνουμε ἔξω. Πρέπει... Πολλὰ πρέπει, μὰ κα τὸσα πολλὰ ἀλλὰ...

Καὶ τὸ πράσινο παραμένει ὀλομόναχο, νὰ γεννιέται, νὰ ὀριμάζει, νὰ πεθαίνει, ἐνῶ ἐμεῖς τὸ ἀπολαμβάνουμε ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ αὐτοκινήτου, κι' αὐτὸ τίς πιὸ πολὲς φορές κλειστὸ. Κάποτε μελαγχολοῦμε: Νὰ μπορούσαμε νὰ πηγαίναμε ἔξω: Νὰ εἶχαμε καιρὸ, αὐτοκίνητο, διάθεση...

Στὸ μεταξὺ οἱ ξένοι πληρώνουν περιουσίες γιὰ νᾶρθουν, νὰ χαροῦν λίγο ἀπὸ τὸν ἥλιο κι' ἀπὸ τὴ θάλασσα μας. Καὶ πηγαίνουν πίσω στὸν παγωμένο βορρὰ τους μὲ μιὰ ἀπορία:

Οἱ ἄνθρωποι; πὸν πᾶνε οἱ ἄνθρωποι στὴν Κύπρο; Δὲν τοὺς εἶδαμε στὸ βουνὸ, οὔτε στὴ θάλασσα, οὔτε στὴν ἔξοχή.

Θὰ μπορούσαμε ν' ἀπαντήσουμε. Οἱ ἄνθρωποι στὴν Κύπρο παρακολουθοῦν τὸ ξεφάντωμα τῆς φύσης ἀπὸ τὴν κλειδαρότρουπα τους, ἴσως γιὰτὶ... φοβοῦνται τὸν ἥλιο.

Ἡ φίλη σας

ΓΛΑΤΚΗ